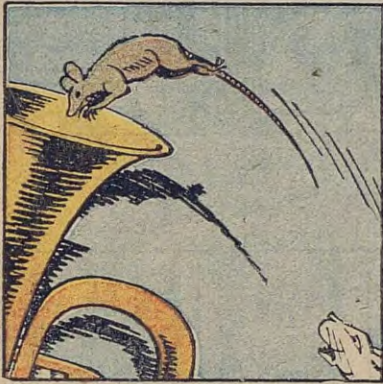

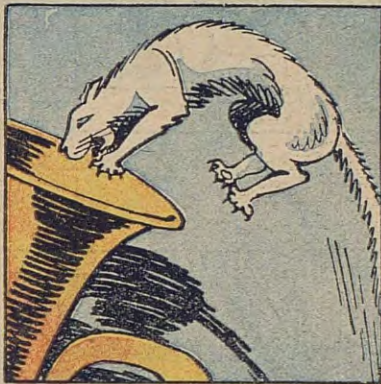
WAPPOLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

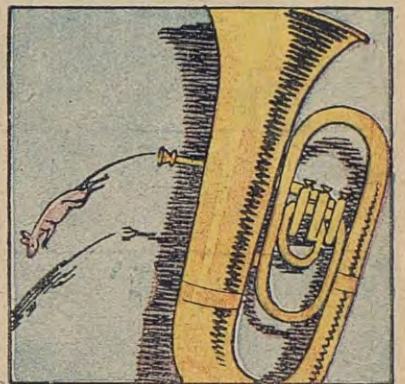
Una lliçó extenuadora

Un ratolí acorralat es fica al primer forat.

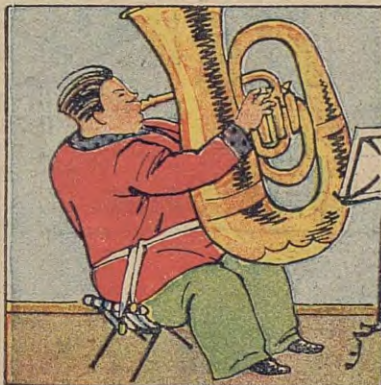
El gat, amb molta afició, el segueix dintre el trombó.

Pels tubs la rata ha passat, però el gat queda agafat.

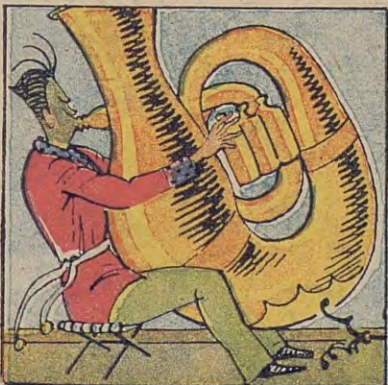
L'amo d'aquell instrument era un gran panxa-content.

Estudia la lliçó de virtuós del trombó.

Que és estrany! El vent no passa i el pobre home s'escarrassa.

El venga produir vent i el recull tot l'instrument.

Tant l'aire s'ha condensat que en l'aire el gat ha engegat.

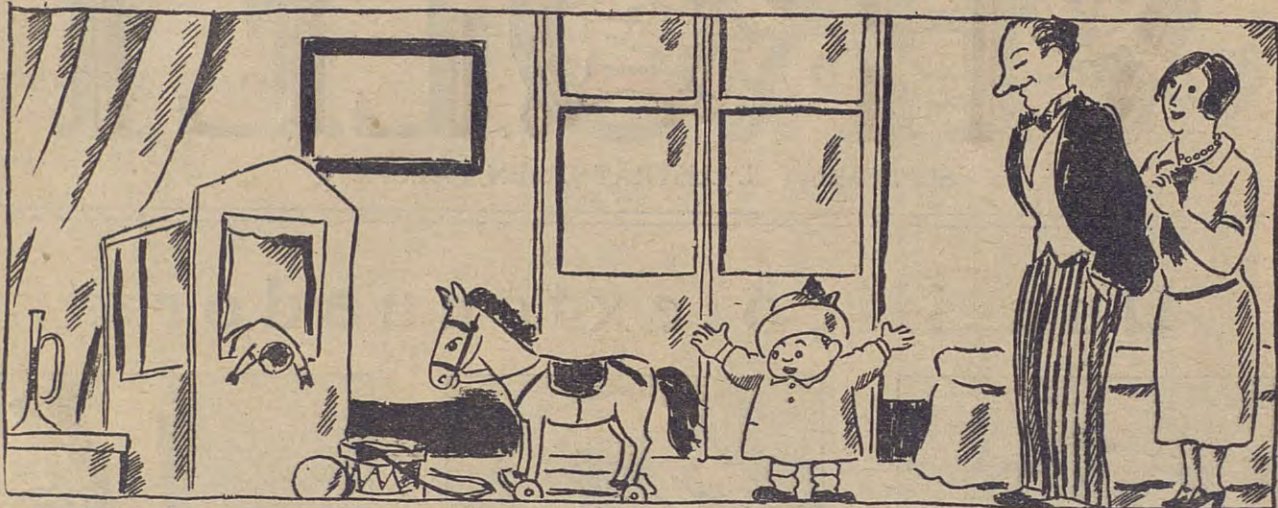

Desinflat queda el trombó però més el professor.

A Clara: Josep Baylina

po.

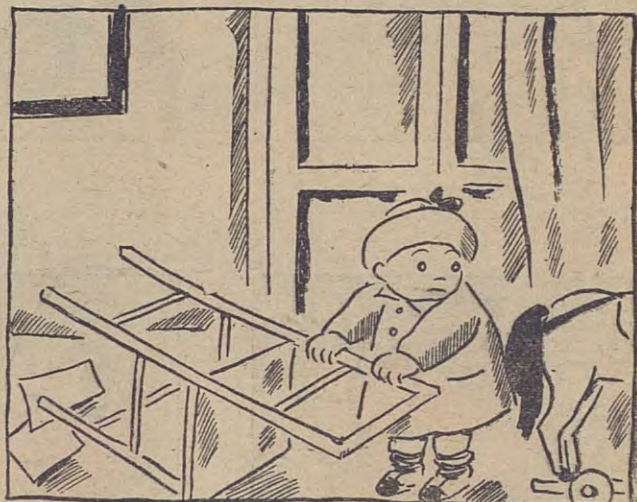
Un que s'hi torna

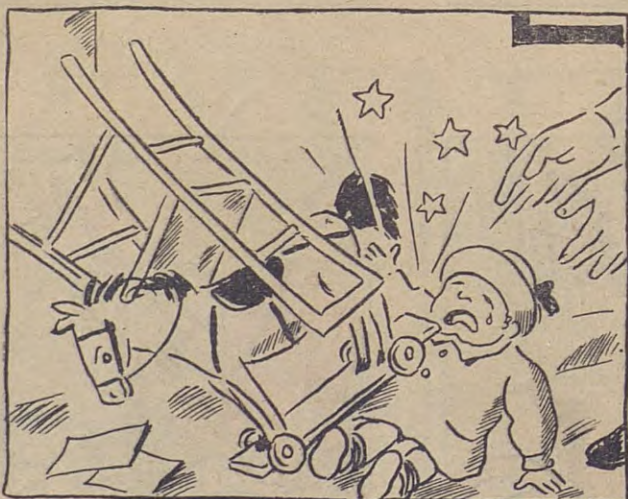
Podeu comptar l'alegria que va tenir en Quimet en veure que els Reis li havien portat tantes joguines!

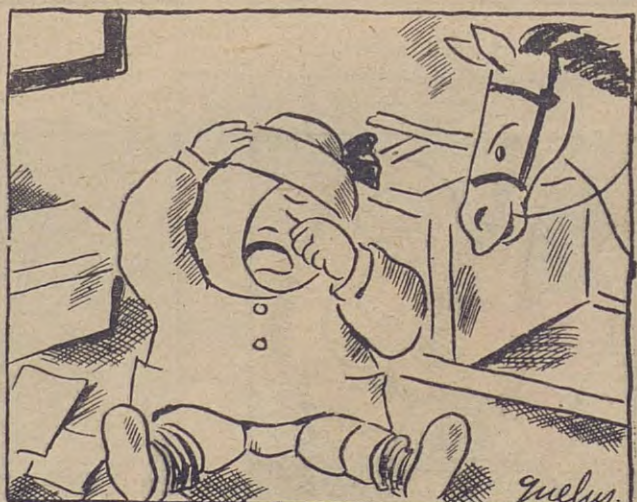
En Quimet, tan petit com era, tenia molt mal genit. Tot ho feia anar en renou i trencava tot ço que li venia a les mans.

Un dia, decidit a esberlar el cap del cavall de cartró, va agafar una cadira...

i en abaixar-se el cap de resultes del cop de cadira, es van alçar les potes del darrera que li anaren a pegar fortament a la cara.

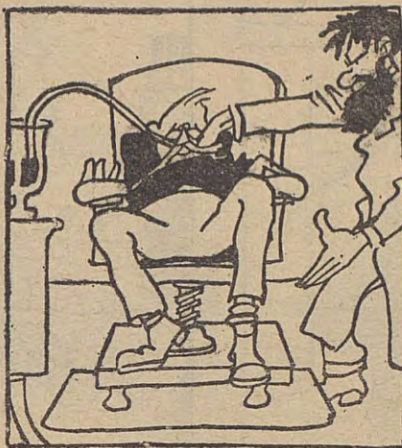

En Quimet va fer-se un tip de plorar, i des d'aquell dia va mirar-s'hi més a pegar a tort i a dret.

Un invent meravellos

El savi Rabicocus es passava la vida buscant la fórmula per a fer tornar jove. Després de molt temps d'estúdis, la trobà.

Si el pacient tenia, per exemple, 40 anys i en volia tenir 25, li donava certa quantitat del producte inventat; segons l'edat, era diferent la dosi.

L'èxit fou enorme; vells feixucs de 70 anys es convertien...

en joves de 25 i 30.

Arribà un dia en què n'havia fet tantes d'operacions, que les feia ja dormint. Mes en una d'elles s'hi va adormir de debò i donà la dosi tan excessiva que en comptes de rejuvenir...

el pacient envellí el doble.

El pacient es va indignar tant, que portà l'assumpte als tribunals...

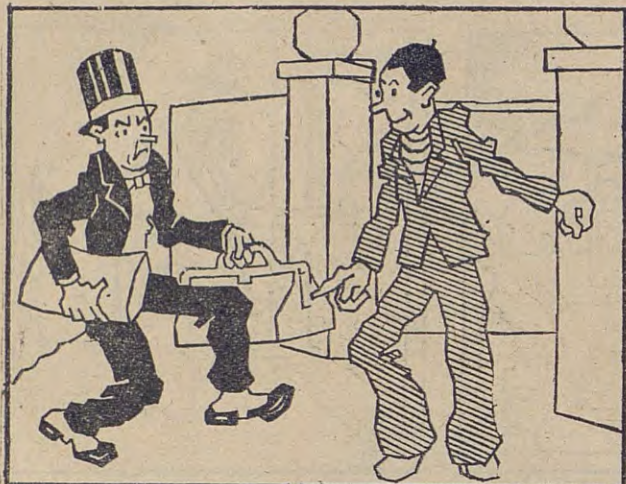

I espantat el doctor Rabicocus, com a única salvació va recórrer al seu invent, va prendre la dosi per tornar-se infant...

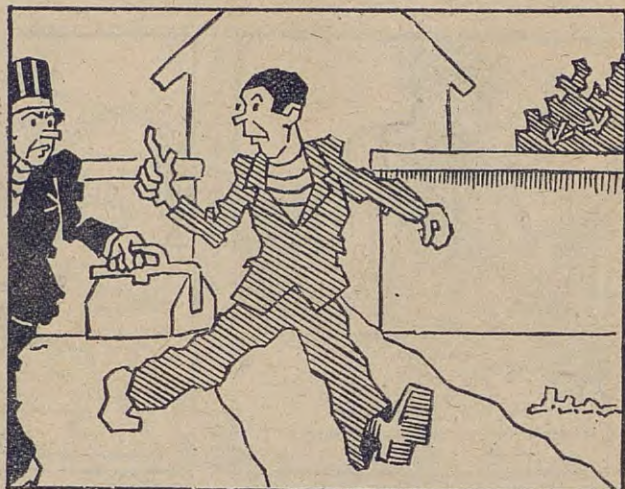

I, és clar, el tribunal el va creure irresponsable i el va absoldre.

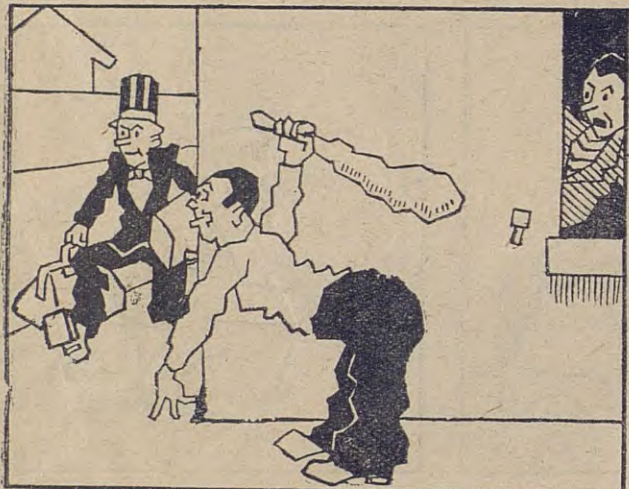
El què no fas de grat, has de fer per força

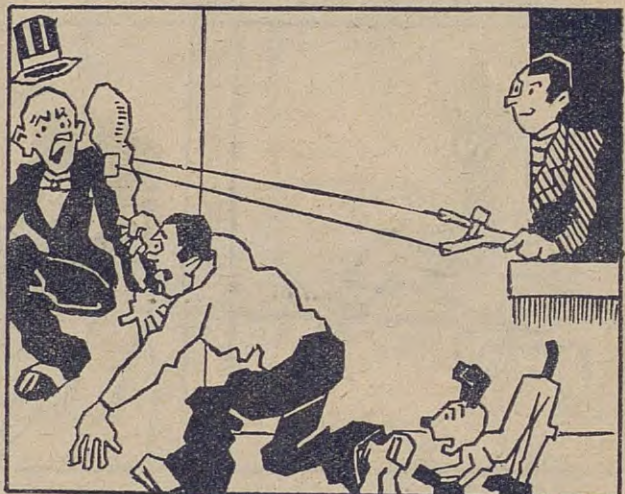
Un avar portava una quantitat al Banc, quan es troba amb en Simplici, que li diu si vol que l'acompanyi perquè no l'atraquin.

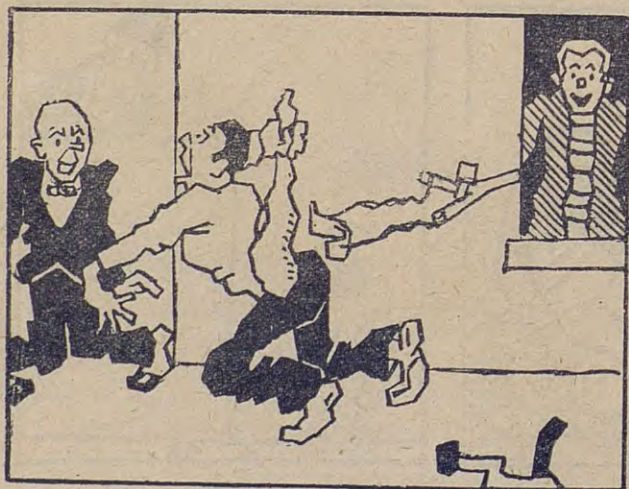
L'home, incapaç de donar ni cinc cèntims, li diu que no cal, que no el necessita per a res.

El xicot, que sabia que rondava per aquells indrets un piller temible, va seguint d'amagat l'avar, fins que des d'una finestra el veu que ja estava preparat per donar el cop.

Amb un tirador que tenia se les enginya per castigar el lladre i al mateix temps salvar del robatori l'avar.

Efectivament, el mateix garrot que servia per ensopir els «clients», serveix per ensopir-lo a ell.

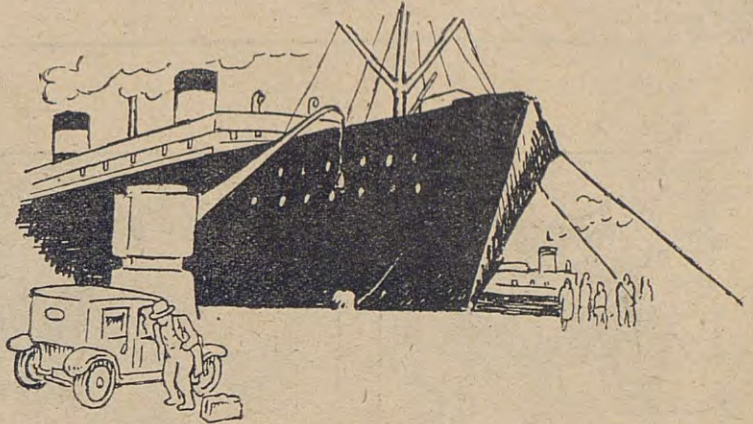

I reconeix l'avar que de vegades per no donar un duro de grat, n'has de donar molts més per força i t'exposes a perdre'ls tots.

El primer viatge

Samuel ensenya al seu fill Saul el comerç, d'acord amb els mètodes que ell practica, i li diu:

—Mira, demà partiràs a fer un viatge a l'Amèrica, a veure com t'arregles.

En efecte, en Saul s'embarca, però heus aquí que a

la meitat de la travessia el vaixell naufraga; sortosament el vaixell ha naufragat prop d'una costa i Saul es salva,

però està malalt i un negre el cuida i l'atén i el preserva dels seus companys de raça que senten una simpatia exagerada pels blancs, tant que verdaderament se'ls menjarien si en tinguessin a la vora.

Saul està encantat i promet al negre que quan el salvin se l'emportarà. I així ho fa.

Arriba a veure el seu pare i de seguida aquest li diu: —Noi, tanmateix el primer viatge no ha resultat el que jo esperava; deus haver perdut molts diners.

—No, ca—diu Saul, i li entrega la nota que deia: Despeses.—Per passatge i mostruari perduts: francs, 300.

Guanyos.—Per venda d'un negre: francs 500. Total 200 francs al meu favor.

La llebre robada

I
Un senyor i el seu criat
passejaven un matí
per un muntanyós camí
en mig d'un bosc amagat.

II
Mentrestant, uns caçadors
perseguien amb gran febre
una inofensiva llebre
per dintre el bosc tenebrós.

III
La llebre, fugint amb por,
sortí del bosc al camí
i va ensopegar allí
amb les cames del senyor.

IV
Aquest corrents la collí
i amagant-la a la pitrera
diu:—Noi, quin diná ens espera,
particularment a mí!

V
El criat, que escolta això,
prou entén que significa
que ell no en tastarà ni mica,
i es vol venjar del senyor.

VI
Els caçadors han sortit
del bosc i li han preguntat
al senyor:—¿Aquí ha passat
la llebre que ens ha fugit?

VII
El senyor respon que no,
però el seu criat s'indigna
i el denuncia amb un signe
al principal caçador.

VIII
El descorden i li troben
la llebre que s'ha amagat
i tots l'han bastonejat
com es fa amb aquells que roben.

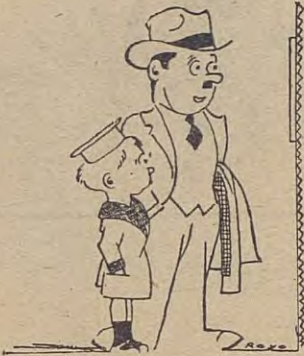
IX
Quan són fora els caçadors,
diu sorneguer el criat:
—Quina tunda ens han donat,
particularment a vós!

Becquer

Una herència inesperada

EL senyor Bonhome, passejant pel passeig de Colom, es fixà en un xicot d'uns quinze anys que anava d'ací d'allà oferint a tothom els seus serveis d'enllustra-sabates. Com que el dia abans havia plogut, el bon senyor va cridar el noi i asseient-se en

DE COL·LABORACIÓ

—Papà, els camells deuen ésser molt savis.
 —¿Per què, fill meu?
 —Perquè sempre rumien.

un banc del passeig es féu netejar el calçat.

—¿Fa temps que fas d'aquest ofici? —preguntà mentre el noi treballava.

—Dues setmanes, senyor. D'ençà que es va morir el pare. Com que la mare no pot treballar, perquè ha d'estar pels germanets, sap.

—¿Quants germans tens?
 —Quatre i dues germanes.
 —¿I tots els mantens tu?
 —No pas tot sol. La germana gran fa de dependenta d'un estanc.
 —¿On vius?

El xicot li ho digué i el senyor Bonhome es va prometre visitar aquella pobra família i ajudar-los.

Així ho va fer. La pobra vídua li explicà que el seu marit havia estat carrabiner, però que havia mort massa aviat per poder cobrar ella cap pensió i ara amb els fills menuts i els dos grandets que guanyaven tan poc no sabia d'on treure el pa per tantes boques, molts dies.

—No s'amoïni, senyora—féu en Bonhome—. Jo procuraré arreglar-ho tot.

De moment donà una bona quantitat de diners a la pobra dona i alguns dies després hi tornà amb la bona notícia de què li havia conseguit la concessió d'un estanc, per medi de la bona relació que tenia i valent-se del fet que el marit difunt era un carrabiner.

—La seva filla ja deu saber com va aquesta mena de treball i el seu fill pot posar-se a enllustrar sabates a la mateixa botiga i no li caldrà córrer pel món d'aquesta manera.

—Sí, però, com puc establir jo un estanc, amb els diners que es necessiten—exclamà la pobra dona.

—Jo els hi deixaré—prometé el senyor Bonhome.

***

El senyor Bonhome havia mort. Els seus hereus, dos nebots que havien estat esperant que es morís només per cobrar l'herència, es disposaren de seguit a vendre tot el que llur oncle havia deixat, inclús els mobles, i liquidar tots els crèdits per partir-s'ho al seu gust. No tardà a presentar-se un procurador a l'estanc de la pobra vídua a reclamar el préstec que els havia fet el senyor Bonhome.

—Diuen aquests senyors que de préstecs sense interès no volen fer-ne. Amb això, torni els diners o pagui l'interès al sis per cent, no sols d'avui endavant, sinó l'endarrerit i acumulat.

La pobra dona no tingué altre remei que vendre's l'estanc per poder pagar el què li exigien.

I el seu fill tornà a córrer carrers amb la caixaeta de llustres i raspalls.

***

Era un dia que havia fet molts parells de sabates i dúia la butxaca plena de diners, que passà per casualitat davant d'una botiga de drapaire i hi veié un retrat del senyor Bonhome. Els ingrats hereus s'havien després fins d'aquest record del seu bondadós oncle. Malgrat i la seva pobresa, el noi decidí comprar-lo.

El drapaire li'n demanà un duro. Just el diner que duia! Tot content s'endugué el preciós retrat a casa.

La seva mare aprovà el seu gest de gratitud.

—Ah, si ell vivia, no ens veuríem pas així!

—¿On el penjarem, mare?
 —Al menjador, per veure'l sempre. Porta, que el netejaré, no fos cas que a casa el drapaire hagués arreplegat porqueria.

En desmuntar el quadro per netejar-lo van tenir una agradable sorpresa. Entre la tela de la pintura i la fusta del darrera hi havia una estesa de bitllets de mil pessetes, molt ben posats... més de cinquanta! I també hi havia un paper que deia:

«Si els meus nebots es desprenen d'aquest retrat, com que suposo que el comprarà algú que s'interessi per mi, li deixo aquests diners. Pere Bonhome.»

Veus aquí com, mercès al senyor Bonhome, els seus inesperats hereus pogueren comprar l'estanc altra vegada.

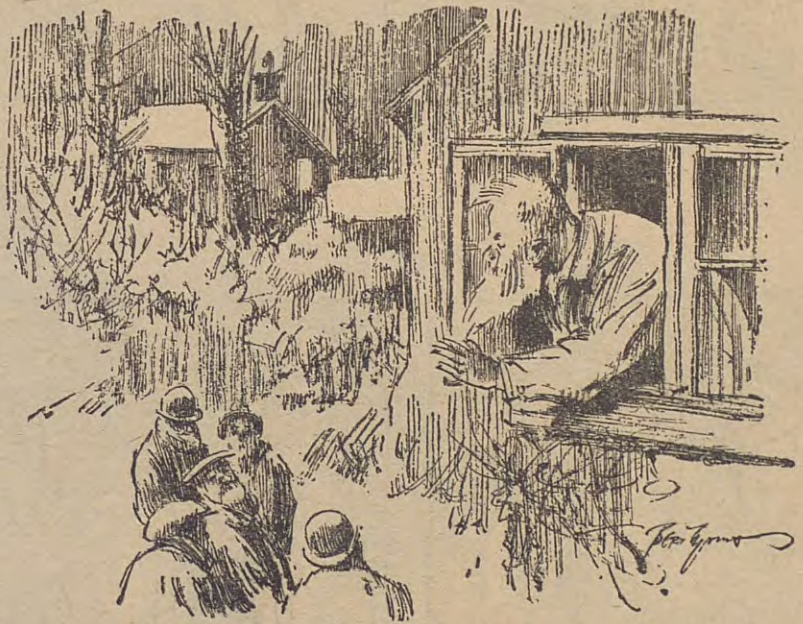
MASSA XARDOR

Hi havia un sabrejador que sempre anava de gorra fent saltar diners a tots amb paraletes meloses.

Un dia trobà un amic i el saludà en eixa forma:
 —Pere, ja saps que ens uneix una amistat xardorosa...

—Molt xardorosa, sí, noi—li respongué l'altre amb sorna—tan xardorosa que quan (i no t'ho dic pas en broma) em trobo jo al costat teu, tots els meus diners es fonen!

P. E. P.

L'AVAR I ELS CARAMELLISTES

—¿Com us va la capta?
 —Força bé, per ara.
 —Doncs, espereu-me, que vindré amb vosaltres.

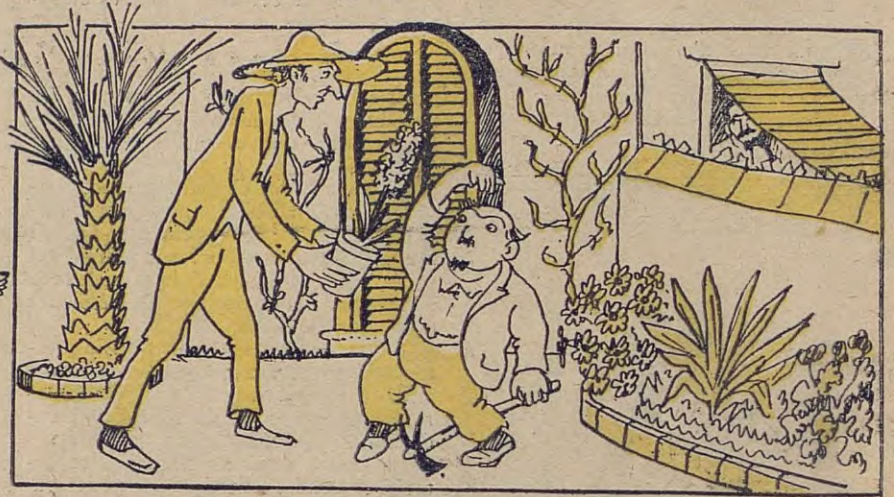
(De The Humorist)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Una envejosa persona
gran èxit els proporciona.

Per poder-se entretenir
planten flors en el jardí.

De jonquilles han trobat
una nova varietat.

—S'acosta una Exposició
i guanyarem amb això.

Un horticultor veí
aquesta frase senti.

I es proposa l'envejós
destruir les belles flors.

A la nit els les rega
amb tinta del pelica.

Les jonquilles s'han tornat
negres com un endolat.

Els no s'espanten per'xo
i van a l'exposició.

Les flors negres han tingut
un èxit mai conegut.

S'AFO